

Джеймс Патерсън, Майкъл Ледуидж- „Зоопарк“

Едно

*Зоопаркът в Лос Анджелис
Западен Холивуд, Калифорния*

Зоопаркът и ботаническите градини в Лос Анджелис са по-скоро туристическа атракция, отколкото територия за опазване на дивия живот. Разположени са в парка „Грифит“, на площ от хиляда и шестстотин хектара, заедно с две голф игрища с по осемнайсет дупки, Националният център „Отри“ и надписа „ХОЛИВУД“.

Финансиран от нестабилния общински бюджет, зоопаркът напомня овехтял щатски панаир. Кошчетата за боклук покрай избелелите бетонни пътеки преливат от отпадъци. Често се разнася смрад от купчините изпражнения в клетките на дръгливи животни, проснати неподвижно, накацани от мухи и с празен поглед под безмилостното калифорнийско слънце.

На северозапад от входа ограждението за лъвовете е заобиколено от бетонен ров с отблъскваща слузеста повърхност. Навремето – стига силно да примижиш с очи – вероятно е напомняло кътче от Серенгети. В наши дни – без поддръжка, без финансиране и без достатъчно персонал – не създава никакви илюзии и изглежда такава, каквото е: бетонно заграждение, покрито с мръсотия, с изкуствена трева и пластмасови дървета по периферията.

В осем и пет сутринта в привидно празната клетка вече е горещо. Единственият звук е тихото шумолене от пълзенето на нещо змиеподобно и тъмно сред туйките изкуствена трева. Звукът и движението спират. После на петнайсетина метра в южна посока нещо голямо се стрелва иззад шперплатова канара.

С високо вдигната глава и искрящи бледожълти очи Моса, лъвицата в зоопарка на Лос Анджелис, прекосява бързо заграждението по посока на близкото шумолене. Но вместо да скочи в тревата, в последния момент се премията във въздуха. От салтото ѝ се вдига прахоляк, тя се преобръща по гръб и се приземява отново на лапи.

Ниско в тревата лежи Доминик, партньор на Моса и доминиращ мъжкар в двойката трансваалски лъвове в зоопарка, докарани от Югоизточна Африка. По-възрастен от Моса, той разтърсва царствената си червеникава грива и хвърля студен поглед към нея. Все по-често през последните седмици мъжкарят е напрегнат, стои нащрек и не е в настроение за игри. Примигва бързо и продължава да размахва опашка сред високите стръкове трева.

Моса го поглежда, а после се отправя към голямата гумена топка край оградата в дъното, която един от гледачите ѝ е дал неотдавна. Накрая се отказва от топката, бавно се навежда към гривата на Доминик и пътьом го близва почтително в знак на извинение.

Лъвицата почиства изцапаните възглавнички на огромните си лапи, докато големите котки лежат заедно под ослепително синьото калифорнийско небе. Ако съществува намек за нещо нередно тази сутрин, той не се крие в някое действие на лъвовете, а по-скоро в тяхното бездействие.

При тези животни, както и при другите социални бозайници, гласовите сигнали играят основна роля в комуникацията. Лъвовете общуват със звуци по време на сексуална надпревара, при решаване на териториални спорове и при координиране на отбраната си срещу други хищници.

През последните две седмици Моса и Доминик все по-рядко общуват гласно. Сега са напълно безмълвни.

И двете животни подуват гледача много преди да са чули подрънкването на затворената с верига ограда на петдесетина метра зад тях. Щом човешката миризма стига до ноздрите им, лъвовете реагират както никога досега. Изправят се едновременно. Опашките им застават. Ушите им се наострят напред, а козината по гърбовете им видимо настръхва.

Подобно на вълците лъвовете ловуват и дебнат в координирани групи. Поведението на двата звяра в този момент издава, че са готови да се хвърлят върху плячка.

Доминик се измъква от тревата и излиза на открито. Огромен е, дори за мъжки – повече от двеста двайсет и пет килограма, дълъг почти два метра и седемдесет сантиметра и близо метър и четиридесет висок. Кралят на джунглата подушва въздуха и щом отново долавя човешка миризма, се насочва към нея. Две Терънс Ларсън, помощник-гледачът на големите.

Две

Терънс Ларсън, помощник-гледачът на големите котки, отваря заключената с верига външна врата на заграждението на лъвовете, закача куката в помощна халка, за да държи вратата отворена, и затътря вътре червената пластмасова кофа с храна. Жилестият работник на средна възраст прогонва мухите, докато влачи закуската на лъвовете – близо дванайсет кила насечени кокали и нарязано кърваво говеждо.

Малко по-навътре, в края на високата до гърдите телена мрежа, Ларсън, бивш осветител в „Парамаунт“, изсипва месото през оградата и отстъпва няколко крачки назад. Месото плъосва в прахоляка на влажни порции. Мъжът обръща празната кофа до отворената външна ограда и сяда върху нея. Знае, че трябва да стои зад плътно затворена външна ограда, докато гледа как се хранят лъвовете, но сега е уикендът по случай четвърти юли и всички шефове почиват, така че защо да се занимава с формалности?

Седенето в заграждението на лъвовете сутрин преди отварянето на зоопарка е най-хубавият момент от деня за Ларсън. Томи Ректор, младият началник на секцията, харесва по-малките, пъргави и по-любвеобилни котки – ягуарите и рисовете. Но Ларсън е пристрастен към лъвовете още от онова цирково представление на „Братята Ринглинг“, което силно го впечатли, когато беше само на седем години. Според него има причина това животно да е символ на могъщество, опасност и загадъчност. Причина, поради която всички прочути силни мъже – Самсон, Херкулес – е трябвало да се борят с тези създания. Мощта, грацията и неземната им красота продължават да го изумяват дори и след петнайсет години работа край тях. Също както и по времето, когато е работил в кинопродукции, Ларсън често казва на приятелите си как не може да повярва, че наистина му плащат, задето върши това.

Изважда пакет „Парламент“ от горното джобче на униформената си риза в цвят каки, плъзва цигара между устните си, пали я, а радиостанцията „Моторола“, закачена на джоба на късия панталон, издава остър тревожен звук. Той посяга към нея, зачуден какъв ли може да е проблемът, когато се чува пискливият глас на Ал Ранковски от поддръжката, примесен с прашене. Жалва се, че някой е паркирал на мястото му. Ларсън издава звук, смесица между смях и сумтене, намалява докрай звука на радиостанцията си, издишва дима през носа си на две тънки сиви струйки и оглежда тревата в другия край на заграждението с размери трийсет на шейсет метра. Чуди се къде, по дяволите, може да са двата лъва. Моса обикновено го чака, когато отваря вратата, като домашна котка, която притичва, щом чуе звука от електрическата отварачка за консерви.

Щом чува пляска, Ларсън хвърля цигарата и се изправя. В паника е.

Какво? Не! Защитният ров?

Има издигнат борд и защитна платформа, които да предпазват лъвовете от падане във водата, но вече е имало случай, в който не са попречили на единия от тях да го стори. На служителите им бяха нужни два часа да насочат уплашената и подгизнала Моса към сушата.

Само това му липсва, след като шефовете ги няма, а персоналът е наполовина. Да влиза в ролята на спасител на сто и осемдесет килограмов разярен мокър лъв.

Влизане в клетка без подкрепление: определено е строго забранено по правилник, но в ежедневната работа се случва постоянно. Той бързо отваря портата на предпазната ограда и хуква към ръба на издигнатия над водата борд.

Въздъхва облекчено, щом зърва зелената гумена топка за игра в защитния ров. Забравя глупавите мисли. Това е. Моса някак е прехвърлила топката през платформата. Както и да е. Уф.

Ларсън се отдръпва от ръба на борда, но спира. Застава на края на рова и примигва. Точно между него и отворената врата на предпазната ограда стои Доминик, мъжкият лъв: неподвижен, размахва ритмично опашка, очите с цвят на златист кехлибар са фиксирани върху лицето на Ларсън. Закуската му се валя недокосната до него. Стои там огромен, тих, втрещен в Ларсън с тези безизразни очи с цвят на пламък. Ларсън чувства как устата му пресъхва, докато гигантската котка се накланя напред, а после се отдръпва назад като боксьор, който финтира.

Позира, мисли си Ларсън, опитва се да запази самообладание и да стои абсолютно неподвижно. Разбира се, старият котарак просто е изненадан да го завари вътре, на своя територия. Ларсън е наясно, че в дивата природа този двайсетгодишен сръдльо отдавна щеше да е убит от някой млад претендент за женските в прайда.

Ларсън осъзнава, че е изпаднал в беда. Сеща се за радиостанцията, но отхвърля този вариант. Поне за момента. И преди е бил в клетката с Доминик. Старецът просто демонстрира надмощие. Ще се отегчи от игричката си и всеки момент ще започне да яде. Доминик познава Ларсън от години. Свикнал е с миризмата му и е наясно, че той не е заплаха. Освен това, ако се стигне до най-лошото, Ларсън може да разчита на рова зад себе си. Само три крачки и ще се прехвърли през борда, където ще е в безопасност. Мокър и унижен и вероятно със счупен глезен, но докато другите гледачи пристигнат, костите му още ще са покрити с кожа, а червата му ще бъдат в него, където предпочита да си останат.

– Така, така, приятел – промълвява Ларсън с утешителен напевен тон. – Харесвам твоята Моса, чудесна е, но не е мой тип.

Ларсън по-скоро усеща, отколкото чува движението от лявата си страна. Обръща се навреме, за да види как нещо изскача от тревата – голямо, жълтеникаво-кафяво, и вдига стълб прах във въздуха; устремено към него, става все по-голямо и по-бързо.

Гледачът не е успял да направи и една крачка, когато Моса скача. Главата ѝ го блъсва в гърдите като гуле. Той остава без дъх, полита във въздуха и пада по гръб на три метра разстояние.

Ларсън лежи зашеметен. Сърцето му бие толкова бързо и силно, че се чуди дали не е получил инфаркт. Мисълта изчезва, щом ниското, приглушено ръмжене на Моса отеква край ухото му.

Посяга към радиостанцията, но в този момент Моса стъпва с лапи върху рамото му и ухапва лицето му. Яките ѝ горни кучешки зъби пробиват очите му и в същия миг долните резци с лекота проникват в мястото под брадичката му.

Ларсън е безпомощен като парцалена кукла, докато Моса, ухапала главата му, го разтърсва напред-назад. Вратът му се прекършва, а звукът невероятно напомня

счупването на молив и това е последното нещо, което мозъкът му регистрира, преди да умре.

Три

Моса издава дълбок гърлен звук и пуска мъртвия гледач. Използва закърнелия нокът на дясната си предна лапа като клечка за зъби, за да извади парченце месо между зъбите си. Това, което е останало от ръчния часовник на Ларсън, пада в прахта, а тя облизва кръвта от муцуната си.

Доминик вече се е нахранил и хуква към отворената порта. В края на оградения коридор двамата минават покрай тясната клетка, в която гледачите ги вкарват, когато имат нужда от медицинска грижа. Никак няма да им липсва преживяното там.

Бързо прекосяват обслужващия двор на секцията за големи котки. В другия край, при маркучите, има ниска порта, а отвъд нея е искрящо бялата бетонна алея на зоопарка. И Моса, и Доминик се прехвърлят през портата със скок, в който не е вложено никакво усилие, и скоро препускат из празния зоопарк. Двата лъва прескачат въртящите се прегради, прекосяват паркинга и се насочват към най-близката група от дъбове и орехови дървета в парка „Грифит“.

Изприпкват нагоре по изпъстрения с туфи трева хълм и се спускат от другата му страна. Отново долавят човешка миризма в горещия бриз. Зърват източника само след миг на игрището за голф. Той е красив млад чернокож мъж с червена риза и черен панталон. Дошъл е да изиграе девет дупки преди работа. Изглежда изненадан да види лъвовете на игрището за голф.

Доминик се мята, блъсва мъжа странично и го поваля на земята. Смъртоносната му захапка откъсва по-голямата част от врата на играча на голф и кръвта бликва като фонтан.

Доминик пуска мъртвия мъж и се оттегля бавно, а в това време полицейска кола се спуска редом с игрището откъм север. Той подушва, че в пищящата лъскава кутия има още хора. Искра да остане и да атакува, но знае, че кутията, пълна с хора, е от същия студен и неподатлив материал като клетката му.

Двата лъва хукват да потърсят прикритие сред дърветата. Щом стигат до билото, Доминик спира за миг и се визира в града. Лос Анджелис се простира под него – кафяво поле, населено с човечество, потрепващо сред дима и маранята от сутрешната жега, разливащо се в мъгла по краищата.

Сега миризмата е по-силна, идва от всички страни. От сградите и къщите, от пътищата, от малките коли, които се клатушкат по магистралите. Въздухът е напоен с нея. Но вместо да ѝ обърнат гръб, Доминик и Моса я следват енергично, лапите им копнеят за плячка, а устите им – за кръв.